

маше сили да... не да ми простишъ, а само да признаешъ, че не съмъ паднала жена...:

Мони. Слушай, Рина!

Захарина. По-добре да напустна по-скоро, защото се задушавамъ.... задушавамъ се... Помощъ, по...

Припада.

Почватъ да я свестяватъ. Полагатъ я на канапето. Следъ като взиматъ всички мърки и разбиратъ, че опасността е минала —

Мони (Извиква).— Секо, Секо!

XIV

Влиза слугинята.

Мони. Иди за лекаръ.

Лена. Нѣма нужда. Ще ѝ мине. У дома ѝ стана сжщо. По-подиръ може да се повика, когато се поуспокои.

Слугинята излиза.

XV.

Влиза Мирчо.

Мирчо. Какво стана на мама?

Мони. Нищо, татковото. Тя спи.
(После прегръща детето си и дълго мисли)

Отъ къмъ улицата се чува пѣсень на шарманка. Мелодията е тжжна и провлачена.

Дълго мълчание.

Мирчо, застаналъ до Елхата, си декламира:

Дѣдо Коладъ, ей го пакъ...

Захарина полуотваря очи и, кога се вижда дома си, нѣщо ѝ олеква.